

Arrest

nr. 64 513 van 7 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BRUGMAN, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster werden op 30 april 2011 geïnterpelleerd door de diensten van de Federale Politie op de luchthaven van Zaventem omdat zij werd aangetroffen zonder documenten. Zij diende aldaar een asielaanvraag in (bijlage 25).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 6 juni 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per drager in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, afkomstig uit Andimeshk. In de aanloop van de presidentsverkiezingen van 2009 sloot u zich aan bij de campagne van presidentskandidaat Mir-Hussein Moussavi. U sprak daarvoor de echtgenoot aan van een vriendin, ene J.(...) M.(...). Deze was bevriend met het parlementslid Hassanvand, parlementslid voor het kiesdistrict Andimeshk en lid van de zogenaamde 'Groene Beweging'. M.(...) had van Hassanvand de toestemming gekregen twee campagnebureaus op te richten in de Enqelabstraat, één voor mannen en één voor vrouwen. Zelf nam M.(...) de leiding over het bureau voor mannen en gaf de leiding over het bureau voor vrouwen aan u. U coördineerde de activiteiten van de vrijwilligers, zoals de etentjes die zij organiseerden en de posters die werden uitgedeeld. Zelf organiseerde u één etentje bij u thuis waarop u genodigden warm maakte om op Moussavi te stemmen. Na de verkiezingen - die werden gewonnen door Ahmadinejad - werd jullie campagnelokaal gesloten en gingen jullie ondergronds. Op de universiteit onderhield u contact met een prof. N.(...) M.(...) Al-H.(...) en u verspreide zijn woord onder de studenten. Ook kwamen jullie nog geregeld samen bij bepaalde leden van het verkiezingskwartier van de Enqelabstraat. Op een bepaald moment, in de eerste maand van het jaar 1390 (Iraanse kalender, maart/april 2011) vernam u van de zus van één van uw vrijwilligers, ene H.(...) R.(...), dat deze jongen thuis was gearresteerd. U wilde dit doorvertellen aan N.(...) R.(...), uw collega aan het hoofd van de vrouwenafdeling van het campagnekwartier aan de Enqelabstraat, maar vernam bij haar thuis dat ook zij was gearresteerd. U hield zich ongeveer één week gedeisd tot uw echtgenoot een telefoon kreeg van een vriend en ver familielid M.(...) S.(...), die reeds tien jaar bij de Ettela'at (inlichtingendienst) van de Basidj (Mobilisatie van de Onderdrukten) werkt. Hij vertelde uw echtgenoot dat hij een lijst had gezien van personen die nog dienden te worden gearresteerd en dat uw naam daarop stond. U bleef nog maar enkele uren thuis en vertrok die dag nog naar uw broer in Dezful. Daar vertrok u diezelfde avond nog naar Karaj, nabij Teheran, waar u twee dagen onderdook bij uw zus. Uw schoonbroer zocht een smokkelaar die jullie illegaal het land zou uitbrengen. Twee dagen later reed u met uw schoonvader naar Tabriz, waar jullie hadden afgesproken met deze smokkelaar. Jullie vertrokken er in de laadruimte van een vrachtwagen richting Istanbul. In Istanbul namen de smokkelaars jullie paspoorten af. Jullie verbleven er vier dagen in een appartement en vertrokken vervolgens vanuit Ankara met het vliegtuig naar Brussel. Jullie reisden op jullie eigen namen, maar weten niet welke paspoorten jullie gebruikten. Op 30 april 2011 kwamen jullie aan in België en werden door de Belgische grenscontrole tegengehouden. Diezelfde dag vroegen jullie asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielrelaas legde u de scans van volgende documenten neer: uw geboorteboekje (shenesnameh) en nationale kaart (kart-e melli), een eigendomsakte op uw naam, een studentenkaart en een bibliotheekkaart, twee maal een document dat het einde van uw studies attesteert, een bewijs van tewerkstelling bij de bedrijven 'Technisch en Ingenieursbureau' en 'Tahkim Omran Dez', de shenesnameh van uw zoon P.(...) en uw huwelijksakte. Na het gehoor stuurde u nog de scan op van twee convocaties voor de Algemene Strafrechtbank van Andimeshk, waarin u werd opgeroepen om te verschijnen op 10/02/1390 en 20/02/1390 (30 april 2011 en 10 mei 2011).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Met betrekking tot de omstandigheden van uw vertrek uit Iran en de gevolgde reisweg naar België dienen vooreerst een aantal tegenstrijdigheden te worden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw echtgenoot M.(...)-A(...) D.(...). Zo verklaarde u op 29/1/1390 (in de Iraanse kalender, 18 april 2011 in de gregoriaanse kalender) thuis te zijn vertrokken, nadat jullie die middag een alarmerend telefoontje hadden gekregen van een vriend/ver familielid die bij de Basidj werkte (CGVS p.7). De verklaringen van uw echtgenoot zijn echter heel wat vager: hij verklaarde aanvankelijk de 29ste 's avonds te zijn vertrokken. Later verklaarde hij de dag daarvoor, de 28ste op de hoogte te zijn gebracht en te zijn vertrokken richting Dezful en later die dag naar Karaj (CGVS D.(...) p.9-11). Ook verklaarde uw echtgenoot uitdrukkelijk al zijn identiteitsdocumenten te hebben achtergelaten bij zijn ouders (CGVS D.(...) p.7). U verklaarde echter expliciet dat u alle identiteitsdocumenten bij jullie thuis had laten liggen. U zou dan later aan uw schoonouders verteld hebben waar zij ze konden vinden (CGVS p.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bleef u bij uw verklaringen en zei u dat uw echtgenoot waarschijnlijk een nationale kaart op zak had en die later aan zijn vader zou hebben gegeven (CGVS p.5). Echter, uit zijn verklaringen blijkt wel degelijk dat jullie al jullie identiteitsdocumenten bij zijn ouders thuis lieten, uit angst te worden gecontroleerd (CGVS D.(...) p.7). Vervolgens verklaarde u naar uw broer te zijn getrokken zonder hem voorafgaandelijk van dit bezoek op de hoogte te brengen (CGVS p.8). Uw echtgenoot echter verklaarde dat uw broer wel degelijk van jullie aankomst op de hoogte was gebracht (CGVS D.(...) p.11). Uw echtgenoot verklaarde eveneens zijn Iraanse gsm in Iran te hebben achtergelaten (CGVS D.(...) p.11). U stelde echter dat jullie wel degelijk allebei jullie Iraanse gsm hebben meebracht tot in België (CGVCS p.4). Bovendien verklaarde u dat geen van jullie beiden vanuit Turkije contact hebben opgenomen met Iran,

omdat jullie simkaart er niet werkte en jullie niet naar buiten gingen (CGVS p.4), daar waar uw echtgenoot verklaarde vanuit Turkije nog naar huis te hebben gebeld met uw gsm (CGVS D.(...), p.16). Voorts verklaarden jullie beiden vanuit Ankara te hebben gevlogen met een ticket op jullie eigen naam, maar niet te weten met welk paspoort jullie hebben gereisd. Jullie vermoedden beiden, na aandringen, dat het jullie eigen paspoort zou kunnen geweest zijn, maar bleven hieromtrent uiterst vaag (CGVS 11-12 & D.(...) p.8-9 & 17). Het is weinig aannemelijk dat u niet zou weten of u al dan niet met uw eigen paspoort zou hebben gereisd. Bovendien verklaarde u dat jullie met dit paspoort reeds een visumaanvraag bij de Belgische autoriteiten hebben ingediend (CGVS p.6), daar waar uw echtgenoot verklaarde geen visumaanvraag te hebben gedaan (CGVS D.(...) p.8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde uw echtgenoot dat hij onderbroken werd alvorens hij de waarheid hieromtrent kon vertellen (CGVS D.(...) p.17). Op de expliciete vraag of hij met zijn paspoort ergens een visumaanvraag had gedaan antwoordde uw echtgenoot echter uitdrukkelijk 'neen' (CGVS D.(...) p.8).

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient te worden vastgesteld dat uw algemene geloofwaardigheid danig is aangetast. Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt op illegale wijze Iran te hebben verlaten, hetgeen zou kunnen doen vermoeden dat jullie met eigen paspoort op legale wijze of met een vervalst visum vanuit Iran hebben gereisd. De beoordeling van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot uw vlucht dienen dan ook in het licht van deze vaststellingen te worden bekeken.

U verklaarde Iran te zijn ontvlucht omdat de Iraanse autoriteiten u zochten omwille van uw activiteiten in de Groene Beweging, de campagne rond presidentskandidaat Mir-Hussein Moussavi. Deze vervolging maakt u niet aannemelijk. **Er dient immers te worden vastgesteld dat er geen enkele bewijswaarde kan gehecht worden aan de twee convocaties die u ter staving van deze vervolging enkele dagen na uw gehoor hebt doorgestuurd.** Het betreft twee scans, waarvan u de originelen niet neerlegt. Uit de correspondentie met uw terugkeercoach blijkt dat de originelen zouden zijn tegen gehouden door de koeriersbedrijven TNT en DHL en aan uw familie terugbezorgd. Uit de resultaten van een onderzoek naar de authenticiteit van deze documenten (waarvan kopie in bijlage in het administratief dossier) blijkt echter dat er niet voldaan is aan een aantal formele en inhoudelijke vormvereisten.

Daarenboven hebt u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal op geen enkel moment het bestaan van deze oproeping vermeld. U beweerde dat de Revolutionaire Rechtbank zich met uw zaak bezighoudt, maar u kon niet zeggen welke rechter of welke procureur ermee bezig is. Uiteindelijk verklaarde u zelfs niet te weten of er ondertussen al een zaak tegen u is opgestart, hetgeen uit deze documenten wel degelijk blijkt (CGVS p. 22). Uw echtgenoot sprak wel over een huiszoeking van enkele dagen voor het gehoor van 18 mei 2011 (CGVS D.(...) p.4), maar een huiszoekingsbevel legden jullie daarentegen niet neer. Bovendien is het al evenmin geloofwaardig dat u, als leidster van een lokale afdeling, niet op de hoogte bent van het actuele lot van uw gearresteerde campagnemedewerkers. Het is allerminst aannemelijk dat u zich daarover niet hebt geïnformeerd en geen contact hebt opgenomen met uw partijleiding om deze arrestaties te melden (CGVS p.20). Ook over het lot van de professor uit uw ondergrondse beweging, N.(...) M.(...) Al-H.(...), kende u geen details, noch had u zich daarover geïnformeerd (CGVS p.18). U hebt evenmin enige moeite gedaan om via een advocaat of via uw hooggeplaatste contacten binnen de Groene Beweging informatie te verkrijgen over uw rechtszaak, laat staan uw verdediging voor het Iraanse gerecht te organiseren (CGVS p.22). Nochtans kan van een asielzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat die enige details kan geven over de vervolging die hem/haar boven het hoofd hangt, of zich hierover tenminste informeert. Evenzeer kan redelijkerwijs worden verwacht dat de Groene Beweging zich sterk het lot van haar medestanders aantrekt.

Ten slotte dienen de neergelegde stukken om enige bewijswaarde te hebben ondersteund te worden door coherente, plausibele en geloofwaardige verklaringen. In dient verband dient gewezen te worden op een aantal lacunes en eigenaardigheden die vragen doen rijzen bij uw activisme voor de Groene Beweging. U verklaarde tijdens de aanloop van de presidentsverkiezingen van 12 juni 2009 de leiding te hebben gehad over een campagnebureau van de Groene Beweging in de Enqelabstraat in Andimeshk, samen met ene N.(...) R.(...) (CGVS p.16). U sprak echter in heel algemene termen over het programma van Moussavi: u kon geen enkel concreet programmapunt aanhalen. U verklaarde één maal een etentje te hebben georganiseerd onder vrienden om stemmen te ronselen, maar kon niet duidelijk maken op welke manier u de mensen op een dergelijk etentje trachtte te overtuigen. U beperkte uw verklaring hieromtrent tot de vaststelling dat de meeste kiezers van Moussavi ook het programma niet kenden (CGVS p.14-16). Echter, van iemand die verklaarde de leiding te hebben over een verkiezingskwartier kan toch een scherpere kennis verwacht worden van het programma dat moet worden verdedigd en worden overgebracht. Verder verklaarde u dat J.(...) M.(...), die de algemene leiding had over de campagne van de Groene Beweging in Andimeshk, nog steeds probleemloos in Iran woont en werkt. Volgens u is hij een medewerker van het parlementslid, Fereydoon

Hassanvand, die ook een voorstander is van de Groene Beweging, en geniet hij daarom bescherming (CGVS, p. 13 en 16). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die in bijlage is toegevoegd aan het administratief dossier, is Hassanvand echter lid van de Basij (Mobilisatie der Onderdrukten) en van de Conservatieve vleugel in de Majlis.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen enkele geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

De overige documenten die u ter staving van uw asielrelaas hebt neergelegd zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te weerleggen of om te buigen. Uw geboortboekje (shenesnameh), nationale kaart (kart-e melli), eigendomsakte, studentenkaart en bibliotheekkaart, het document dat het einde van uw studies attesteert, de bewijzen van tewerkstelling, de shenesnameh van uw zoon P.(...) en uw huwelijksakte staven uw identiteit, nationaliteit, studieniveau, eigendom, tewerkstelling in Iran, uw huwelijk en de identiteit van uw zoon P.(...), maar aan dat alles werd niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, (A), 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de algemene zorgvuldigheidsplicht en het beginsel van behoorlijk bestuur. Nopens de overwegingen met betrekking tot de vrees voor vervolging meent verzoekster dat de bewijswaarde van de dagvaardingen die zij bij het dossier voegde werd miskend. Ze legt bij haar verzoekschrift immers de originelen voor. Verzoekster wijst erop dat zij deze stukken niet eerder kon neerleggen omdat zij slechts kennis kreeg van het bestaan ervan na het verhoor van 18 mei 2011. Volgens verzoekster zijn deze stukken van doorslaggevend belang, omdat eruit blijkt dat zij werd gedagvaard om te verschijnen voor het Algemeen Gerechtshof van Andimeshk en zij tonen bijgevolg de gegrondheid van de vrees voor vervolging aan. De opmerking in de bestreden beslissing dat de dagvaardingen niet aan formele en inhoudelijke vereisten zouden voldoen, wordt, zo stelt verzoekster, niet gespecificeerd waardoor de motiveringsplicht werd geschonden. Ook de overweging dat zij geen melding maakte van het bestaan van de dagvaardingen tijdens het gehoor maakt volgens verzoekster een ernstige beoordelingsfout uit. Verzoekster kreeg immers pas kennis van het bestaan van de dagvaardingen enkele dagen na het verhoor. Met betrekking tot het motief dat zij geen huiszoekingsbevel kon voorleggen van de huiszoekingen die op 18 mei 2011 plaatsvonden, oppert verzoekster dat de commissaris-generaal er zonder meer van uitgaat dat in Iran dezelfde formele vereisten gelden voor het voeren van onderzoeksdaden in strafzaken als in België. Iran is echter allerminst gekend omwille van het respecteren van het principe van de rechtsstaat en het respect voor de mensenrechten. Verzoekster wijst erop dat op de commissaris-generaal de verplichting rust om na te gaan of er een gegronde vrees voor vervolging bestaat. De commissaris-generaal veronderstelt dat verzoekster van dit alles zelf stukken naar voor moet brengen, maar gaat eraan voorbij dat het gezin zonder grondige voorbereiding en in allerijl uit Iran is gevlucht.

Verzoekster verklaart verder het feit dat zij niet op de hoogte is van het actuele lot van de gearresteerde campagnemedewerkers door de stelling dat zij zich zo veel als mogelijk gedeisd probeert te houden, aangezien zij niet zeker is dat zij bescherming zal genieten en wil vermijden dat de Iraanse overheid kennis zou krijgen van haar actuele verblijfplaats. Het feit dat ze zich niet geïnformeerd heeft, betekent volgens verzoekster niet dat zij geen interesse zou hebben in het actuele lot van "lotgenoten". Verzoekster verklaarde bovendien tijdens haar gehoor wel degelijk aan een zeker S. melding te hebben gemaakt van de arrestaties. Ten onrechte wordt in de beslissing gesteld dat zij geen moeite deed om haar verdediging te organiseren, zo beweert verzoekster. Zij vond echter geen advocaat bereid die verdediging op te nemen uit vrees voor zijn eigen veiligheid.

Haar onvermogen om concrete programmapunten van Moussavi op te noemen, wijt verzoekster aan het feit dat er verschillende soorten politiek engagement zijn. Zij was voornamelijk belast met de praktische organisatie van de campagne in haar buurt. "Veeleer dan overtuigd te zijn van concrete programmapunten, geloofde verzoekster in een ideaal van een betere samenleving welke door Moussavi werd verpersoonlijkt". Men hoefde geen kennis van programmapunten te hebben om uit te leggen hoe men posters moet plakken. Verzoekster wijst erop dat ook in België mensen eerder

stemmen omwille van de persoon dan omwille van concrete programmapunten. Zij stipt ook aan dat zij tijdens haar gehoor wel degelijk enkele programmapunten preciseerde.

Vervolgens gaat verzoekster in op de overwegingen betreffende haar reisweg. Zelfs indien zij op legale wijze Iran zou hebben verlaten, werd niet aangetoond dat er actueel geen vrees voor vervolging bestaat. Volledigheidshalve merkt verzoekster nog op dat zij Iran reeds had verlaten voor de dagvaarding werd betekend. Verzoekster merkt ook op dat de commissaris-generaal zijn vermoeden dat verzoekster op legale wijze of met een vervalst visum uit Iran gereisd is, niet met concreet onderzoek staft.

Aangaande de tegenstrijdige verklaringen over de reisroute, merkt verzoekster op dat haar echtgenoot vager is met betrekking tot de data en dat dit perfect te verklaren is door het hectische karakter van de vlucht uit het land van herkomst en de angst die ermee gepaard gaat. Over de tegenstrijdige verklaringen betreffende de plaats waar hun identiteitsdocumenten lagen, bevestigt verzoekster dat zij zelf precies wist waar de documenten lagen en dat haar echtgenoot zich heeft vergist. Dit toont volgens verzoekster niet aan dat haar vluchtverhaal niet geloofwaardig zou zijn. De vergissing kan immers verklaard worden door het hectische karakter van de vlucht uit het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het antwoord van de echtgenoot van verzoekster dat hij niet precies wist waar de documenten lagen. Verzoekster betwist het pertinent karakter van de tegenstrijdigheid over de vraag of de broer van verzoekster op de hoogte was van hun komst. Verzoekster verwijst hierbij wederom naar het hectisch karakter van de vlucht uit het land van herkomst. Verzoekster verduidelijkt met betrekking tot hun gsm's dat haar echtgenoot zijn sim-kaart in Iran had achtergelaten en dat hij meerdere sim-kaarten had, voor het werk en voor privé-doeleinden.

Het feit dat verzoekster en haar echtgenoot niet zouden weten of zij al dan niet met hun eigen paspoort hebben gereisd, wijt verzoekster eveneens aan het hectische karakter van de vlucht en de angst die daarmee gepaard gaat. Zij beweert het paspoort slechts korte tijd in handen te hebben gehad en geen tijd te hebben gehad om in het paspoort te kijken, zodat zij niet met zekerheid konden zeggen of het paspoort vals was of niet.

De uiteenlopende verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot over de vraag of zij een visumaanvraag indienden is volgens verzoekster te wijten aan de vraag. Aan haar echtgenoot werd immers gevraagd of hij reeds een visum had verkregen. Hij diende inderdaad een aanvraag in, maar deze werd geweigerd. Zijn antwoord had volgens verzoekster betrekking op het verkrijgen van een visum, niet op het aanvragen ervan.

2.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is gestoeld op tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot betreffende de reisroute, in het bijzonder de datum waarop ze vertrokken, omtrent de plaats waar hun identiteitsdocumenten zijn achtergebleven, over de vraag of de broer van verzoekster verwittigd werd van hun komst en of de echtgenoot van verzoekster zijn Iraanse gsm meebracht. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gewezen op de onwetendheid van verzoekster en haar echtgenoot omtrent het paspoort waarmee zij vanuit Ankara vertrokken. Deze vaststellingen tasten de algemene geloofwaardigheid aan. De commissaris-generaal ontzegt verder elke bewijswaarde aan de scans van de convocaties die verzoekster na haar gehoor had doorgestuurd, omdat op grond van onderzoek gebleken is dat niet is voldaan aan een aantal formele en inhoudelijke vormvereisten. Tijdens het gehoor bleef bovendien het bestaan van deze oproepingen onvermeld. Verzoekster verklaarde niet te weten of er tegen haar een zaak werd opgestart. Verzoeksters echtgenoot sprak van een huiszoeking, maar er werd geen huiszoekingsbevel neergelegd. Ten slotte wordt verzoeksters hoedanigheid als leidster van een campagnebureau niet geloofwaardig geacht. Zij bleek immers niet op de hoogte van het lot van de gearresteerde campagnemedewerkers of van de professor uit de ondergrondse beweging. Opdat aan de neergelegde stukken bewijswaarde zou worden gehecht, zo vervolgt de bestreden beslissing, is vereist dat verzoekster deze ondersteunt met geloofwaardige verklaringen. Zij kon geen enkel concreet programmapunt van Moussavi aanhalen en haar verklaringen over J.M. stemmen niet

overeen met de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. De documenten die verzoekster neerlegt, wijzen niets aan deze vaststellingen.

2.4. Vooraf merkt de Raad op dat de bewijslast in asielzaken in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te willen doen geloven in beginsel bij de asielzoeker zelf rust en niet bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Het feit dat verzoekster pas bij haar verzoekschrift voor de Raad de originelen voegt van de documenten die op 30 mei 2011 in gescande vorm aan de verwerende partij werden overgemaakt, waarbij zij volhoudt dat zij deze onmogelijk eerder kon neerleggen omdat zij er geen kennis van had, doet geen afbreuk aan de mogelijkheid voor de Raad om aan deze stukken bewijswaarde ontzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643). Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt inderdaad dat op 31 mei 2011 onderzoek werd gevoerd naar de authenticiteit van deze stukken door de diensten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals ook in de beslissing wordt vermeld. Uit dit onderzoek blijkt onder andere dat het document niet de doorslag is die normaalgezien aan de verdachte wordt overhandigd, dat de stempel niet de vereiste gegevens bevat en dat het dossiernummer van beide zaken verschilt, waardoor wordt besloten dat er geen geloof aan kan worden gehecht (stuk 13, Landeninformatie, CEDOCA Antwoorddocument, authenticatie document, 31/05/2011, p. 2). Het bewuste antwoorddocument werd aan het administratief dossier toegevoegd, zodat verzoekster kennis kon nemen van zijn inhoud. In de werkwijze van het Commissariaat-generaal kan geen motiveringsgebrek worden ontwaard. Verzoeker weerlegt de concrete vaststellingen van de documentatiedienst van het Commissariaat-generaal niet, zodat de Raad de authenticiteit van deze documenten onvoldoende bewezen acht.

2.6. Bovendien dient te worden benadrukt dat de aan het verzoekschrift toegevoegde originele documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Blijkens haar verklaringen wist verzoekster niet dat er op het ogenblik van het gehoor op 18 mei 2011 reeds een rechtszaak tegen haar was gestart (stuk 3, gehoorverslag CGVS 18/05/2011, p. 22). Nochtans verklaarde de echtgenoot van verzoekster dat hij 2 à 3 dagen voor het interview nog contact had en nieuws kreeg van het thuisfront, waarbij onder andere de huiszoeking werd gemeld (stuk 3, gehoorverslag echtgenoot CGVS 18/05/2011, p. 4). De Raad merkt op dat het weinig geloofwaardig is dat in dat bewuste gesprek de huiszoeking aan bod kwam, maar de convocaties, die dateren van 23 april 2011 en 4 mei 2011 en die op hun woonplaats betekend werden, onbesproken zouden zijn gebleven. Verzoeksters betoog over het onderscheid tussen het verloop van onderzoeksdaeden in België en Iran, is niet bij machte de simpele vaststelling te ontcrachten dat de echtgenoot van verzoekster meedeelde dat ze bij hen thuis waren binnengevallen, alles door elkaar hebben gehaald en zijn vrouw zochten (stuk 3, gehoorverslag echtgenoot CGVS 18/05/2011, p. 4), maar deze bewering niet met enig begin van bewijs kon staven, terwijl verzoekster wel stukken neerlegde van het feit dat zij als verdachte was opgeroepen in een strafzaak, maar hiervan niet op de hoogte bleek.

2.7. Van een asielzoeker mag een niet-aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden

verwacht. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster, nadat zij had vernomen dat er twee medewerkers van de campagnebureaus gearresteerd werden, zich niet verder heeft geïnformeerd naar het lot van de aangehoudenen. Verzoekster stelde eenvoudigweg: *"Ik weet niets."* (stuk 3, gehoorverslag CGVS 18/05/2011, p. 20). Zij verklaarde dat zij, noch haar familie, een advocaat of iemand uit de groene beweging gecontacteerd hadden om bijstand (stuk 3, gehoorverslag CGVS 18/05/2011, p. 21). De reden die zij in het verzoekschrift aanhaalt voor dit verzuim, met name dat zij geen advocaat bereid vond om haar verdediging op te nemen, vindt geen steun in haar verklaringen ten tijde van het gehoor. Hieruit blijkt dat verzoekster geen advocaat contacteerde omdat ze toch niet zou geloven wat ze tegen de advocaat zouden vertellen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 18/05/2011, p. 23). Het standpunt van verzoekster dat zij zich zoveel mogelijk gedeisd probeert te houden en haar wens dat de Iraanse overheid in het ongewisse zou blijven over haar verblijfplaats, ontslaat haar niet van de op haar rustende medewerkingsplicht in het kader van haar asielaanvraag. Verzoekster maakt in elk geval niet aannemelijk dat zij in de totale onmogelijkheid is om, desnoods via derden, nadere informatie te bekomen met betrekking tot de gearresteerden. Uit het gehoor van haar echtgenoot blijkt immers dat zij nog wel nieuws van thuis kunnen bekomen (stuk 3, gehoorverslag echtgenoot CGVS 18/05/2011, p. 4).

2.8. Van een asielzoeker die beweert *"propaganda en reclame"* te hebben gemaakt voor Mir-Hoessein Moussavi (stuk 3, gehoorverslag CGVS 18/05/2011, p. 12) mag redelijkerwijs een gedegen kennis van diens politieke programma worden verwacht (cf. RvS 29 maart 2004, nr. 129.812). Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoekster geen enkel concreet programmapunt van Moussavi kan verwoorden (stuk 3, gehoorverslag CGVS 18/05/2011, p. 14). Hoewel verzoekster in haar verzoekschrift beweert dat zij wel degelijk enkele programmapunten preciseerde, waarbij zij haar vage verklaringen over de jongeren, vrede, atoomenergie en democratie verder aanvult, merkt de Raad op dat het totaal ongeloofwaardig is dat zij met dergelijke beperkte kennis van het programma vergaderingen organiseerde, reclame maakte op de universiteit en mensen warm maakte om voor hem te stemmen, zoals zij eerder beweerde (stuk 3, gehoorverslag CGVS 18/05/2011, p. 15-16). Verzoeksters opmerking dat ook in België mensen eerder omwille van de persoon op een kandidaat stemmen dan omwille van concrete programmapunten gaat misschien op voor een kiezer, maar niet voor de verantwoordelijke van een campagnebureau. Terloops dient te worden aangestipt dat verzoekster niets inbrengt tegen de nochtans pertinente overweging uit de bestreden beslissing dat op grond van de objectieve informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, kon worden vastgesteld dat de persoon die verzoekster aanduidt als het parlamentslid van de groene beweging voor haar regio (stuk 3, gehoorverslag CGVS 18/05/2011, p. 13), in werkelijkheid een *"basiji"* is. Uit wat voorafgaat blijkt dat aan verzoeksters politieke profiel geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.9. Onduidelijkheid aangaande de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Een asielzoeker dient ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. De Raad stelt vast dat verzoekster noch haar echtgenoot enig reisdocument hebben voorgelegd (stuk 12, Documenten). Daarbij komt dat verzoekster verklaarde dat zij in Iran wel over een internationaal paspoort beschikte, maar daarmee nooit heeft gereisd (stuk 3, gehoorverslag CGVS 18/05/2011, p. 6-7), terwijl ze verderop aangeeft dat ze 'denkt' vanuit Ankara met het eigen paspoort te hebben gereisd (stuk 3, gehoorverslag CGVS 18/05/2011, p. 11). Verzoeksters echtgenoot beweert het ook niet te weten omdat hij niet in het paspoort gekeken heeft en verklaarde zelfs dat hij in Ankara zonder controle de *gate* is gepasseerd (stuk 3, gehoorverslag echtgenoot CGVS 18/05/2011, p. 9). Deze verklaringen doen vermoeden dat verzoekster en haar echtgenoot hun werkelijke reisroute en reistitels trachten te verheimelijken. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, moet de commissaris-generaal dit vermoeden niet staven, maar is het aan verzoekster om aannemelijk te maken op welke wijze zij de grens overstak. De uitleg die zij geeft voor de ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot hun reisroute, namelijk het hectische karakter en de stress van de vlucht, zou eventueel kunnen verklaren waarom zij zich bepaalde aspecten niet nauwkeurig herinnert, maar verschoont de totaal ongeloofwaardige versie van hun reisweg niet.

2.10. Verzoekster kan verder geenszins worden bijgetreden waar zij stelt dat het negatieve antwoord van haar echtgenoot op de vraag of hij reeds een visum had *aangevraagd*, betrekking had op het *verkrijgen* van een visum. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat aan haar echtgenoot enkel de vraag

werd gesteld of hij met zijn internationaal paspoort een visum heeft “aangevraagd” (stuk 3, gehoorverslag echtgenoot CGVS 18/05/2011, p. 8). Hij antwoordde hierop: “Nee.” Verzoekster daarentegen gaf aan dat zij en haar echtgenoot, samen met het kind een visum voor België aanvroegen, maar dit niet verkregen (stuk 3, gehoorverslag 18/05/2011, p. 8). De uiteenlopende antwoorden van verzoekster en haar echtgenoot kunnen niet worden toegeschreven aan de gestelde vragen. Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid gaf verzoeksters echtgenoot toe een onjuiste verklaring te hebben afgelegd (stuk 3, gehoorverslag echtgenoot CGVS 18/05/2011, p. 17). Door haar poging in het verzoekschrift deze manifeste tegenstrijdigheid als een vergissing af te doen, komt de algehele geloofwaardigheid van verzoekster nog verder in het gedrang.

2.11. Door haar eigen versie van de wijze waarop de identiteitsdocumenten bij haar schoonouders terecht kwamen te bevestigen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 18/05/2011, p. 6), door de tegenstrijdigheid over de vraag of haar broer ingelicht was over hun komst te minimaliseren en door *a posteriori* uitleg te verschaffen over de sim-kaarten van haar echtgenoot, heft verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheden niet op. Waar verzoekster lijkt te beweren dat op grond van deze tegenstrijdigheden tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtverhaal wordt besloten, gaat zij uit van een al te selectieve lezing van de bestreden beslissing. De Raad wijst er immers op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.12. Ter terechtzitting geeft verzoekster aan dat zij tijdens het gehoor “niet in goede staat” was en benadrukt zij dat er geen economische motieven aan de basis van haar vlucht liggen. De Raad wijst er enerzijds op dat verzoekster haar mentale toestand tijdens het gehoor niet met een medisch attest staaft en zij hierover op het einde van het interview geen enkele opmerking heeft gemaakt (stuk 3, gehoorverslag CGVS 18/05/2011, p. 23), waardoor met deze *post factum*-informatie geen rekening kan worden gehouden. Anderzijds stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geenszins gestoeld is op de overweging dat er economische motieven aan de grondslag zouden liggen van verzoeksters vertrek uit haar land van herkomst, zodat haar mededeling dienaangaande de motieven van de beslissing niet kan beïnvloeden. Bovendien is haar betoog niet bij machte de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas op te heffen.

2.13. Er werd geen schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48 of 48/2 van de vreemdelingenwet aangetoond. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen en werd genomen met inachtneming van alle relevante elementen. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

2.14. Verzoekster voert geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande haar asielrelaas en op de elementen in het dossier waarop de Raad vermag acht te slaan, toont zij niet aan dat er in haren hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN